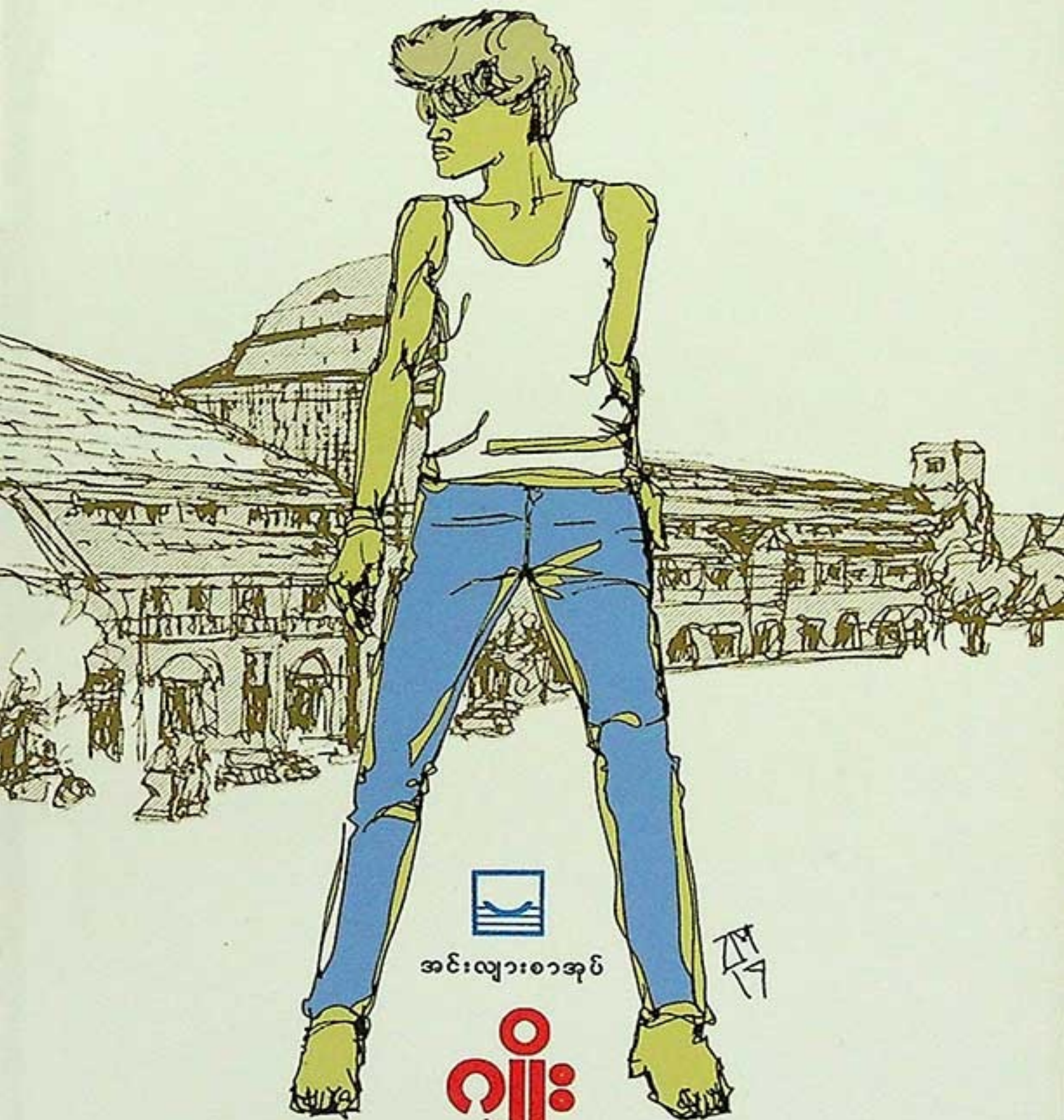

အင်းလျားစာအုပ်

၁၄

၀၂

မိုးမိုး (အင်းလျား)

ဂျိုး
မိုးမိုး(အင်းလျား)

၁

ကျွန်တော့် နာမည် ဂျိုး။

ကျွန်တော့်အဖေနှင့် အမေက ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ချစ်စနိုးနှင့်ဂျိုးဟု ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ခေါ်သည်တော့ မသိပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ လူကြီးများသည် သူတို့စကားကို မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်သော ကလေးများနှင့် စကားပြောသောအခါ သူတို့ကိုယ်တိုင်က ကလေးနှင့် တစ်တန်းတည်း ဖြစ်စေရန် ငယ်မူပြန်ပစ်တတ်လေ့ ရှိပါသည်။ ထိုအခါ လူကြီးများပါးစပ်က မဝီကလာ ဝီကလာစကားများ ထွက်လာတတ်ပါသည်။ ဘေးလူအနေဖြင့် ကြည့်လျှင် အလွန် ရယ်ဖွယ်ကောင်းလေ၏။ သူတို့အဖို့မူ အတော်ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကောင်းနေလေ၏။ ကလေးသည် သူတို့ပြောသော စကားကို နားလည်သယောင်၊ နားမလည်သော်လည်း နားလည်သယောင်ဖြင့် လူကြီးတို့ကို ပြန်လည်တုံ့ပြန် နှစ်သိမ့်တတ်ပါသည်။ သည်အကြောင်းတွေကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိလာသည်မှာ ကျွန်တော့်တွင် သားဦးလေး ရသည့်အခါတွင်မှ ဖြစ်ပါသည်။

အဖေအမေတို့က ငယ်မူပြန်၍ မဝီကလာ ဝီကလာပြောရာမှ ထွက်မိထွက်ရာ ထွက်လာသော ဂျိုးဟူသည့် နာမည်သည် ကျွန်တော်၏ ငယ်နာမည် ဖြစ်လာရဟန် တူပါသည်။ သည်နာမည်ကို ကျွန်တော်၏ တရားဝင်နာမည် တိုးအောင်ထက် ကျွန်တော် ကြိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စနေသား။

သို့မဟုတ် အားလုံးအတွက် ကျွန်တော်သည် စနေဂြိုဟ်။

အဝီစိချိုးကပ်အောင် မိုက်မဲသည့်သူ ဟုလည်း ကျွန်တော့်ကို ဆိုချင်ဆိုနိုင် ပါသေးသည်။ ကျွန်တော့်နာမည်သည် ဂျိုး မဟုတ်ပါလား။ လူ့ဘဝတွင် အောက်ဆုံးအလွှာ ချိုးကပ်နေသည့်ဘဝမှ တက်လာရသည့် ကျွန်တော်။ ကျွန်တော်သည် ပညာကောင်းကောင်း မတတ်ပါ။ ကျွန်တော့်အစ်မ၏ အပြောအရ ကျွန်တော်သည် ပညာကောင်းကောင်း မသင်ခဲ့၍ ပညာ ကောင်းကောင်း မတတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဘဝ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော့်အစ်မ ဒဿနိကဗေဒ ဆရာမကြီးလောက် နက်နက်နဲနဲ မဖွင့်ဆိုတတ်ပါ။ ကျွန်တော်သိသော ကျွန်တော့်ဘဝသည် အောက်တန်းအကျဆုံးသော၊ အနိမ့်ဆုံးသော၊ အဓိပ္ပာယ်အကင်းမဲ့ဆုံးသော ဘဝသာဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်၏ဘဝ စတင်ပေါက်ဖွားရာ အခြေခံရာ အကြောင်းတရားများသည် ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး မေ့မရနိုင်သော အကြောင်းများ ဖြစ်နေရခြင်းသည်ပင် ကျွန်တော့်ဘဝကို ဖျက်ဆီး ချေမှုန်း ပစ်မည့် အကြောင်းများ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ရှင်းပါသလား ခင်ဗျာ။ ရှင်းမည် မ ထင်ပါ။

ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကျွန်တော်မှလွဲလျှင် မည်သူမျှ ရှင်းလင်းစွာ နားလည်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ယခု ကျွန်တော်ရောက်နေ သော ဒေါနတောင်ခြေရိပ်မှ တောကြီးမျက်မည်း ထဲတွင် ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော် ပြန်လည်သုံးသပ်နေမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝကို ပထမဆုံး ပြန်လည် တွေးတောမိခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။ နောက်ဆုံးဖြစ်ချင် လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မပြောနိုင်ပါ။

အပိုင်းတစ်

ဒေါ်န၏ အရိပ်အောက်မှာ ကျွန်တော့်ဘဝကို ဖုတ်ကြည်းသင်္ဂြိုဟ်ပစ်ရမည် ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်လို လူမိုက်တစ်ယောက် လောကမှ ထွက်ခွာသွားခြင်းကို မည်သူမျှပင် သိလိမ့်မည် မထင်ပါ။ ယခုတော့ ကျွန်တော်သည် မည်သူမျှ မသိနိုင်သော ကျွန်တော်၏ အကြောင်းများကိုပင် ကျွန်တော့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း တွေးနေမိပါသည်။

ငှက်ဖျား၏ နှိပ်စက်မှုကြောင့် ကျွန်တော် သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားပြီး ပြန်လည် သတိရလာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အတွေးစများကို ပြန်လည်ခေါ်ယူရပါသည်။ တစ်ဖန် ကျွန်တော် သတိလစ်သွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် အသူတစ်ရာ နက်ရှိုင်းသော အမှောင်ထဲကို တိုးဝင်ရင်း ကျွန်တော်၏ အတွေးစများလည်း ပြတ်ထွက် ကုန်ပြန်ပါသည်။ တစ်ဖန် ကျွန်တော် ပြန်လည် သတိရသောအခါ

မဆုံးနိုင်သော အတွေးစများသည် ရှုပ်ထွေးစွာ ရစ်ပတ်ရင်းက ကျွန်တော့်ကို တုပ်နှောင်ကြပြန်လေသည်။

J

"ဪ နင်က အမေ့ကို တ ပြီးငိုတယ်၊ ဟုတ်လား ဂျိုး၊ နင်အမေ့ကို မတနဲ့၊ အမေ့ကို မတနဲ့၊ အမေက နင့်အဖြစ်တွေကို မြင်နိုင်ရင် သေပြီးတဲ့ဘဝက နေ နောက်ထပ်တစ်ခါ ပြန်သေသွားလိမ့်မယ် သိလား၊ အမေ နှစ်ခါထပ်ပြီး မသေပါစေနဲ့ ဂျိုးရယ်"

ကျွန်တော်၏ ပူဇွန်စွာစီးကျလာသော ကျွန်တော့်မျက်ရည်ကို ကျွန်တော့် အစ်မ ဆရာမကြီးက တားဆီးနေပါပကော။ သူတို့ တားဆီးနိုင်ခွင့်လည်း ရှိပါရဲ့။ အမေ နှစ်ခါပြန်ပြီး မသေပါစေနဲ့တဲ့။ ကျွန်တော့်အမေရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ ကျွန်တော့်ကို မြင်နိုင် ကြားနိုင်ရရင် နောက်တစ်ခါ သေရွာကို ပြန်သွားမည် တဲ့လား။ ကျွန်တော့်အစ်မသည် စကားနည်းသော်လည်း စကားအလွန် တတ်၏။ ပညာတတ် ဆရာမကြီးပေကိုး။ ကျွန်တော်သည် ယိုထွက် စီးဆင်း နေသော ကျွန်တော့်မျက်ရည်များကို တားဆီးသုတ်သင် ပစ်ရလေသည်။

"အမေဟာ နင့်အတွက်နဲ့ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတယ်၊ သောက ရောက်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာ နင်သိရဲ့လားဟင်၊ အမေဟာ သေသာသေသွားရ တယ် အသေမဖြောင့်ခဲ့ဘူး ဂျိုးရဲ့၊ သိရဲ့လား၊ ဆေးရုံပေါ်မှာ ဝေဒနာကို လူးလိမ့်ခံစားပြီး မေ့မြောနေတာတောင် နင့်ဇောကပ်နေလို့ အသက် မ ထွက်နိုင်ဘူးလေ၊ သူ့ကိုစောင့်တဲ့ ဆရာမတွေက ဒီလူနာ အသက်ထွက် ဆိုး လှချည့်လို့ တွေးမိပြီး သူ့မှာ စောင့်ရမယ့် ဆွေမျိုးရင်းချာ ရှိသေးလားလို့မေး တယ်၊ ဒီတော့ ငါက သားတစ်ယောက်တော့ ရှိပါတယ်ဆိုတော့ ဪ ခါ ကြောင့် အသက် မထွက်နိုင်သေးတာကိုလို့ ပြောတယ်လေ၊ နင်ကတော့ ယုံ ချင်မှယုံမယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်ရောက်လာပြီး ငါးမိနစ်အတွင်းမှာ သုံးရက် လုံးလုံး မေ့မြောခဲ့တဲ့ အမေ အသက်ထွက်သွားတာ နင် အသိပဲ"

ကျွန်တော့်ကို မငိုရန် တားဆီးခြင်းသည် တရားမျှတမှု မရှိဟု ကျွန်တော် တွေးကာ ကျွန်တော် ငိုပါသည်။

"နင်ဟာ ယောက်ျားပဲ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဘဝပေး အခြေအနေတွေကို ယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး နင့်ဘဝကို နင်ဖျက်ဆီးနေတာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ အဖေ တို့ အမေတို့ စိတ်ဆင်းရဲရတာ၊ ငါ စိတ်ဆင်းရဲတာပဲ အဖတ်တင်တယ်၊ နင် သာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရင် အခုလို ဒုက္ခရောက်ကြရမှာ

မဟုတ်ဘူး"

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ယောက်ျားမျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အစ်မကို ရင်ဆိုင်ကြည့်မိ၏။ ကျွန်တော့်အစ်မသည် လုံးဝမငိုပါ။ ကျွန်တော်သည် အလွန်သတ္တိရှိလှသော ကျွန်တော့်အစ်မကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးမိ၏။

"ငါ့အမေ ဘယ်သူလဲ"

"ဟင်"

ကျွန်တော့်အစ်မသည် တုန်လှုပ်သွားကာ မျက်စိကို စုံမှိတ်လိုက်၏။

"နင် နင် ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေကို ယိုးမယ်ဖွဲပြီး နင့်ကိုယ်နင် နှိပ်စက်ဦးမယ်ပေါ့"

"ငါမသိလို့ မေးတာပါ၊ ကနေ့အထိ ငါ့အဖေ ဘယ်သူ၊ အမေဘယ်သူဆိုတာ ငါ မသိရသေးဘူး၊ အဲဒါကို ငါ သိချင်နေတယ်"

"နင် ဒါတွေကို သိရလို့ကော ဘာထူးမှာလဲ"

"ငါ သိချင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်"

"အင်း နင်သိချင်ရင် ငါပြောလိုက်မယ်၊ နင့်အမေနာမည်က ဒေါ်ဒေါင်းစိန်တဲ့ အညာက"

"အမေ အမေ"

နင် ငါတို့အိမ် ရောက်လာတော့ နင်ဟာ ၁၀ လသား ရှိပြီ။ နင့်အမေကို အမေလို့ ခေါ်တတ်နေပြီ။ နင့်တစ်ကိုယ်လုံးတော့ ဝဲတွေနဲ့ပြည့်ပြီး ညစ်ပတ်နေတာပဲ။ နင်တို့ သားအမိတစ်တွေကို အိမ်ဘေးက ဦးမြအေးတို့က လမ်းထိပ်မှာ တွေ့လာကြတယ်။ နင့်အမေက သုံးနှစ်သမီးလေး တစ်ယောက်ကို လက်

ကဆွဲပြီး နင့်ကိုချီပြီး လျှောက်သွားနေတယ်။ ကလေးကို မမွေးနိုင်တော့လို့ လိုချင်တဲ့သူရှိရင် ပေးမယ်လို့ ပြောနေတယ်တဲ့။ ဒီတော့ ဦးမြအေးက ငါတို့ အဖေ ကလေးချစ်တတ်တာ၊ သားယောက်ျားလေး လိုချင်လို့ အရူးအမူး ဖြစ် နေတာကို သတိရတယ်။ ဒီတုန်းက အမေက နောက်ထပ် ကလေးမရတာ ကြာပြီလေ။ ဆရာဝန်တွေ လက်သည်တွေနဲ့ပြလို့လဲ အကြောင်း မထူးဘူး။ အမေက ငါ့ကိုမွေးပြီး နောက်ထပ်ကလေး မရတော့ဘူး။

ငါက ခုနစ်နှစ် သမီးရှိပြီ။

နင်တို့ သားအမိတစ်တွေကို ဦးမြအေးက အိမ်ခေါ်လာတယ်။ နင်တို့ကို သနားလို့ ခေါ်လာတာ၊ ဘာကြောင့်လဲ သိလား၊ နင် သူများလက်ထဲ ရောက် သွားရင် ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့ တွေ့မယ်မသိဘူး၊ ငါတို့အဖေနဲ့အမေကတော့ တကယ် ကလေးချစ်သူတွေမို့ နင်ကောင်းကောင်း နေရမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာ တာ။ နင့်အဖို့တော့ ကံကောင်းတာပဲ။ အဖေတို့ အမေတို့ အဖို့တော့ ဒုက္ခကို ဝယ်ယူလိုက်ရသလိုပါပဲ။

အဖေဟာ နင်တို့အကြောင်းကို သိသိချင်း "ဒီကလေးကို ကျွန်တော်မွေး မယ်" ဆိုပြီး နင့်ကို ကောက်ချီတော့တာပဲ။ အဲဒီတုန်းက အဖေ ဘယ်လောက် ချမ်းသာတယ်၊ ကောင်းကောင်း နေတယ်ဆိုတာ နင်အသိပဲ။ အဖေက အနာတွေပြည့်ပြီး ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ ဘယ်က မှန်းမသိသေးတဲ့ ကလေးလေးကို ကောက်ချီတော့ ဘေးလူတွေက အံ့အားသင့်ပြီး နှာခေါင်း ရှုံ့ကြတယ်။ နင်ကတော့ ငိုတာပေါ့။ "အမေ အမေ" လို့ အော်အော်ပြီး ငို တယ်။

ဂျိုးရောက်လာသည့်အတွက် ကျွန်မတို့တစ်အိမ်လုံး အလုပ်ရှုပ်ကြရ ပါသည်။ ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်လုံး ဆိုသည်မှာ ကျွန်မ၊ အဖေနှင့် အမေတို့ပင်

ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်တွင် လူငှား စာရင်းငှားများ ရှိပါသေးသည်။ သူတို့ကတော့ သည်ကိစ္စကို ဘေးမှသာ ကြည့်နေကြပါသည်။ အဖေက ချက်ချင်းပင် ရပ်ကွက်လူကြီးအချို့ကို ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။ သည်ကလေးကို သူ အပြီးအပိုင် မွေးစားမည်ဖြစ်၍ နောင် အရှုပ်အရှင်း မဖြစ်စေရန် စာချုပ်စာတမ်း ပြုလိုကြောင်း ပြောသဖြင့် အားလုံးက ဝိုင်းဝန်း ဆောင်ရွက် ပေးကြပါသည်။ ဂျိုး၏ အမေကလည်း အပြီးအပိုင် ပေးအပ်ကြောင်း မည်သို့မျှ အနှောင့်အယှက် ပေးမည် မဟုတ်ကြောင်း ပြောပြီး လက်မှတ်ထိုး ပါသည်။

စာမတတ်သဖြင့် လက်ဗွေနှိပ်ပေးပါသည်။ ကလေး၏ဖခင်မှာလည်း ဆုံးပါးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ကလေးအကြီး မိန်းကလေးကို ပေးမည်လားဟု မေးသောအခါ သည်သမီး တစ်ယောက်ကိုတော့ မည်သူ့ကို မျှ မပေးတော့ဟု ပြောပါသည်။

ကိစ္စအားလုံး ပြီးသောအခါ အဖေအမေတို့က ကလေးအမေကို ငွေငါး ဆယ် ပေးလိုက်ပါသည်။ နောင်ကိုလည်း ကလေးအတွက် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်စေရန် အိမ်ကိုမလာဖို့ ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ တို့အမေက ကလေးကို တစ်ချိန်လုံး ချီထားပါသည်။ ကလေးကလည်း သူ့အ မေကို ကြည့်ကြည့်ပြီး ငိုပါသည်။

ကလေးအမေ ပြန်သွားသောအခါ အဖေအမေတို့သည် ရပ်ကွက်လူကြီး အိမ်မှ ကလေးကို ခေါ်လာပြီး မုန့်ပဲသရေစာများ ကျွေးပါသည်။ ကလေးက မစား၊ အငိုလည်းမရပ်ပါ။ အဖေသည် မုန့်သေတ္တာ၊ နို့မှုန့် စသည်တို့ကို ပြေး ဝယ်ပါသည်။ ကလေးကို နို့ဖျော်တိုက်သော်လည်း မသောက်ပါ။ ငိုလွန်း၍ မောလာသောအခါမှ တဟင့်ဟင့်ရှိုက်၍ အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

ကျွန်မတို့တစ်အိမ်လုံး ပျော်သော်လည်း စိတ်မကောင်းကြပါ။

ဂျိုးကို ကျွန်မ ထိန်းရပါသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်တွင် အဖေအမေက ချမ်းသာသော်လည်း စည်းစနစ်ကြီးသဖြင့် အိမ်ဖော်ထားလေ့ မရှိခဲ့ပါ။ အိမ်အလုပ်များကို အမေကသာ ခိုင်ခံ့လုပ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ယခုအခါ အစ်မကြီးလည်း ဖြစ်လာသဖြင့် အမေ့ကို ကူညီရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဂျိုးကို ထိန်းကျောင်းပြုစုရာတွင် ဝိုင်းဝန်း လုပ်ကိုင်ပေးရပါသည်။ အဖေသည်ကား ကုန်သည်ပွဲစားဖြစ်၍ ပဲခူးမှရန်ကုန်သို့ မကြာခဏ ကူးသန်းသွားလာနေရပါသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်သည် ပန်းလှိုင်ရပ်မှ ချောင်းကမ်းပါးကို ဘေးတိုက်ပြုထားသော ပွဲရုံတစ်ရုံ ဖြစ်ပါသည်။

ဂျိုးရောက်စက တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ပေရေပြီး ဝဲများက တစ်ကိုယ်လုံး ပြည့်နှက် နေပါသည်။ ကျွန်မနှင့်အမေသည် ဂျိုးကို နေ့စဉ် တမာရွက်ပြုတ်ရည်နှင့် ရေချိုးပေးရပါသည်။ မကြာခင် ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်လုံး ဝဲတွေ ကူးကုန်ကြပါသည်။

ဂျိုးသည် အလွန်အစားကြီးသော ကလေးဖြစ်ပါသည်။ မုန့်လက်ညှိုးကို တစ်ခါစားလျှင် လက်တစ်ဖက်တွင် ငါးချောင်းမျှကိုင်လျက် တစ်ပြိုင်နက် တည်း စားပါသည်။ ဂျိုးသည် မကြာခင် ကျန်းမာဝဖြိုးလာသဖြင့် ကျွန်မတို့ ဝမ်းသာကြရပါသည်။ ပြီးတော့ အလွန်ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကိုလည်း ကျွန်မတို့ တွေ့ကြရပါသည်။

အမေသည် ဂျိုးနှင့် အတူအိပ်ပါသည်။

ညဘက် ကလေးငိုလျှင် အဖေကထ၍ နို့ဖျော်ပါသည်။ ကျွန်မသည်ကား ငယ်ရွယ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ နေ့လယ်ဘက်တွင် ကျောင်းသွားရ၊ အမေ့ကိုကူညီရ၊ ဂျိုးကို ထိန်းကျောင်းရ သည်နှင့်ပင် မောပန်းလွန်းသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ညဘက် အိပ်ပြီဟေ့ဆိုလျှင် နှိုး၍ မရတော့ပါ။ အမေသည်

လည်း အိမ်ရှိ အလုပ်သမားများအတွက် ချက်ပြုတ်ရ ကလေးထိန်းရနှင့်မို့ ညဘက်ဆိုလျှင် အိပ်ရေးအပျက် မခံနိုင်ရှာပါ။ အဖေ မရှိသည့်အခါတွင် နို့ထဖျော်ရန် ဖြစ်သော်လည်း မျက်စိမဖွင့်နိုင်သဖြင့် သူ့ရင်ဘတ်ကိုသာလှန်၍ နို့တိုက်ပါလေတော့သည်။ ကလေးကလည်း ဆာဆာနှင့် တွယ်တတ်ရာ နို့မထွက်သဖြင့် နောက်ဆုံး အာချောက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားပါသည်။ ခုနစ်နှစ်တာမျှ သားမမွေးခဲ့ပြီဖြစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်သည် အဘယ်မှာလျှင် နို့ထွက်ပါမည်နည်း။

သို့သော် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလေစွ။

တစ်နေ့တွင် အမေက ပြောပါသည်။

"နို့တွေ တင်းသလိုပဲတော့၊ တဖျဉ်းဖျဉ်းနဲ့"

အမေက ထိုသို့ပြောသောအခါ အဖေက ရယ်ခဲ့ပါသည်။

"မင်းကလဲကွာ၊ ပျဉ်းပျဉ်းနဲ့ ကလေးကို နို့ဖိတိုက်တော့ နို့သီးခေါင်းတွေ နာတာနေမှာပေါ့"

ဂျိုး အိမ်ကိုရောက်လာသည်မှာ တစ်ပတ်သာသာပင် ရှိပါသေးသည်။ အမေသည် တစ်နေ့ နေ့လယ်တွင် ကလေးချီထားရင်း ကလေးက နို့ကို အတင်းနှိုက်သဖြင့် ကလေးလက်ကို ပုတ်ထုတ်ပါသည်။ ကလေးကတော့ သူ့အမေကို သတိမရတော့ပါ။ နုနယ်သော သူ့အသိစိတ်က မွေးစားအမေကို ပင် အမေဟု မှတ်ယူ လက်ခံနေရှာပါပြီ။ အမေက ကလေး နို့တောင်းသဖြင့် နို့ဘူး ဖျော်ခိုင်းလေသည်။ သို့သော် ဂျိုးက နို့ဘူးကိုမစို့။ အမေ့နို့ကိုသာ အတင်းတောင်းလေသည်။ ထိုအခါ အမေက စိတ်မရှည်သဖြင့် သူ့နို့ကို လှန်၍ တိုက်လိုက်၏။ ဂျိုးသည် အမေ့နို့ကို တဖြုတ်ဖြုတ် မြည်အောင် စို့လေတော့၏။

"အမေကြည့်စမ်း၊ ဂျိုးလေးက နို့စို့နေလိုက်တာ၊ နို့တွေ တကယ် ထွက်နေ တဲ့အတိုင်းပဲ"

"အေးဟဲ့"

အမေက သူ့နို့သီးခေါင်းကို ဂျိုး၏ ပါးစပ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပါ၏။ အမေ နို့သီးဖျားတွင် နို့ရည်တို့ သီးနေလေ၏တကား။

ထိုအကြောင်းကို ယခုအခါ ကျွန်မ ပြန်စဉ်းစားတိုင်း ကြက်သီးမွေးညင်း ပင် ထမိလေသည်။ ကျွန်မတို့သည် ရုံးကိစ္စတစ်ဖက် အိမ်ကိစ္စတစ်ဖက်ဖြင့် ဗာဟီရ များလှသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်မတို့ ရင်သွေးငယ်များကို နို့ဘူးဖြင့် မွေးမြူ ရ၏။ ကြာတော့ မိခင်နို့သည် ကောင်းကောင်း မထွက်တော့။ ကလေးစို့၍ မ ဝမီမှာပင် နို့ရည်တို့ခန်းလေပြီ။ အမေသည်ကား သူ့ဝမ်းမှ မလွယ်ခဲ့ရသော သားကို နှစ်နှစ်ကျော်ကျော် ကြာသည်အထိ နို့တိုက်မွေးမြူခဲ့လေသည်။ ဂျိုး က ထိုအကြောင်းကို လေးလေးနက်နက် တွေးမိဟန်မတူ။

အမေ့ကို မွေးစားအမေဟုသာ သူ မြင်သည်။ ဝမ်းနှင့်မလွယ် သားမမည် ဆိုသမ္မုတ်လား။ သို့သော် ဗေဒါရီ သတို့သမီးကိုမွေးသော ရှင်ရသေ့သည် လက်ညှိုးက နို့ထွက်သည်မှာ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ဂျိုးက သူ့ဘဝကို ပြန်ပြောပါဟု ခိုင်းစေလာသောအခါ ထိုအကြောင်းကို ပြောတော့ သူမျက်ရည်ကျသည်။ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို ရှာမရဖြစ်နေသော ဂျိုး။ တကယ်တော့ ဘဝသည် အစမကောင်းဟု သူထင်သော်လည်း ကျွန်မတို့မှာ သူ့ကို မွေးမြူခဲ့ရခြင်း အတွက် မည်မျှ ပင်ပန်း အားထုတ်ခဲ့ရသည်ကို သူမ သိ၍ သူ့ဘဝကိုသူ ဝမ်းနည်းစရာဟု တွေးနေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဂျိုးသည် သူ့ဘဝကို သူ့ဘာသာ ဖျက်ဆီးသူ။ ရှိစေတော့။ လူဆိုသည်ကား မိမိ၏ဘဝ ကို မိမိ ကျေနပ်သည်ဟူ၍ မရှိ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော အကြောင်းအရာများကို သာ တွေးကြစတမ်းဆိုလျှင် မည်သည့်အရာမျှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ မိမိဘဝကို

မိမိလိုသလို ဖန်တီး၍ မရသော်လည်း ရသမျှဘောင်အတွင်းမှာ ဖန်တီးကြရ စမြဲပင်။ ဂျိုးကမူ သူ့ဘဝကိုသူ ဖျက်ဆီးနေသူ။

ကြည့်။ ဂျိုးအတွက် အမေသည် ချက်ချင်းပင် ဟင်းခါး ကျိုချက်ခိုင်းကာ ထိုနေ့မှစ၍ ဟင်းခါးကို တွင်တွင် သောက်ခဲ့လေတော့၏။ အဖေကလည်း ဈေးမှ နွားမီးကိုမှာကာ ကိုယ်တိုင် မီးဖိုထဲဝင်ပြီး ငရုတ်ကောင်းနိုင်နိုင်နှင့် ဟင်းခါးချက်ရသည်မှာ အမော။

အမေသည် လူစုံပြီဟေ့ ဆိုသည်နှင့် ကလေးကိုချီကာ ရမယ်ရှာ၍ နို့လှန် တိုက်လေတော့သည်။ သူ့ ကလေးကို မွေးစားသည့် ကလေးဟူ၍ ပြောသည် ကို မကြိုက်သော အမေ။ အကြောင်းသိတွေက ဟန်ဆောင် တိုက်နေသည် ထင်၍ ပြုံးကြသောအခါ အမေက နို့ကို ကလေးပါးစပ်မှ ချွတ်ပြီး ညှစ်ပြ လေသည်။ အမေရင်မှနို့သည် တစ်ပေခန့်အကွာ ရောက်အောင် ပန်းထွက် လေ၏ တကား။

ခုလိုပြောတော့ နင်က ငိုတယ်ဟုတ်လား ဂျိုး။ ကြည့်စမ်း။ အမေ့ရဲ့မေတ္တာ ဟာ နင့်အပေါ် ဘယ်လောက် ကြီးမားတယ်ဆိုတာ။ အဖေနဲ့အမေဟာ နင့် ကို ဘယ်လောက်ချစ်၊ ဘယ်လောက် အလိုလိုက်ခဲ့သလဲ။ ငါ့ကိုတောင် နင့် လောက် ဂရုမစိုက်၊ နင့်လောက် မချစ်ခဲ့တာနင်အသိ။ နာစရာရှိရင် ငါ ကတောင် နာရဦးမယ်။ နင် ငါ့လက်ထဲကချော်ပြီး လွတ်ကျတော့ အဖေက ငါ့ကို မရိုက်စဖူး ဝါးခြမ်းပြားစနဲ့ ကောက်ရိုက်တာ အရှိုးကို ထင်ပါရော လား။

နင့်ကို ငါ ထိန်းရတဲ့အချိန်မှာ ငါ ခုနစ်နှစ်သမီးပဲ ရှိသေးတယ် ဂျိုးရယ်။ ငါ မှာ ပိန်ရတဲ့အထဲ ထွားကျိုင်းလာတဲ့ နင့်ကို ချီပိုးရတာ ခါးတစ်ဖက် စောင်း နေလေရဲ့။ နင် ဆိုးလိုက် ဂျီကျလိုက်တာလဲ လွန်ပါရောလား။ အဖေနဲ့အမေ

က အလိုလိုက်လေလေ နင်က ဆိုးလေလေ။ အင်မတန် စည်းကမ်းကြီးတဲ့ အဖေနဲ့အမေဟာ ကစားစရာ ဟူသမျှ ဈေးကြီးပေးဝယ်ပြီး နင်ချိုးသမျှ ဖျက်သမျှ တပြုံးပြုံးနဲ့ ကြည့်နေကြတာ။ နင်က ပန်းကန်ခွဲပစ်ရင် အပြစ်မ တင်ဘဲ "ငါ့သားက အားရှိလိုက်တာ၊ ပန်းကန်လုံးကို ကိုင်ပေါက်လိုက်တာ များ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ကွဲရော" လို့ ကြွားစရာမရှိ ကြွားတတ်တဲ့ အဖေနဲ့အမေ။

တစ်သက်လုံး ရန်မဖြစ်ဘူးတဲ့ အဖေနဲ့အမေ နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခဏခဏ ရန်ဖြစ်ကြတယ်လေ။ အထူးသဖြင့် အဖေက သည်းတာ။ ကလေးကို ဂရုမ စိုက်ရကောင်းလား ဆိုပြီး ငါတို့သားအမိမှာ မျက်နှာမရခဲ့ပါဘူးဟယ်။ အေး ငါတို့သားအမိဆိုတာလဲ နင့်လိုသာ ပြောမယ်ဆိုရင် ဘဝအစမကောင်းခဲ့တဲ့ သားအမိပါပဲ။

ဒေါနတောင်တန်း တစ်ခွင်တွင် မြူခိုးတို့ အုပ်ဆိုင်းမှုန်ဝေနေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် နေထွက်လာမည့် အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းရင်း တဟီးဟီး တခိုက်ခိုက် တုန်နေပါသည်။ ယခု သည်ထင်းရှူးတောင်ခြေ စခန်းမှာ ကျွန်တော် သောင်တင်နေသည်မှာ ငါးရက်ခန့်ရှိပြီ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်သိုက် အဖမ်းအဆီးနှင့်တွေ့ပြီး ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးကာ ပစ္စည်းတွေလည်း ဆုံးရှုံးကုန်သည်။ ကျွန်တော်သည် တောထဲတွင် တစ်နေ့နှင့်တစ်ည ပုန်းအောင်းနေခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် ယခုအခါ ကျွန်တော်၏ တစ်ဦးတည်းသော ဘဝအဖော်ဖြစ်သည့် ငှက်ဖျားရောဂါကို ခံစားရင်း ကျွန်တော်သည် ထင်းရှူးစခန်းသို့ ရောက်အောင် လာခဲ့ရလေသည်။ ယခု ကျွန်တော့် အဖော်များလည်း ကျွန်တော့်ကို မစောင့်နိုင်၍ ပြန်ကုန်ကြပြီ။ ကျွန်တော့်အဖော်များ ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် အထမ်းသမားတစ်စုပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည်ကား သည်တစ်ခါ အဖျားကလည်း မကျသည့်အပြင် အားနည်းမှု၊ ပင်ပန်းမှုများ ပေါင်းစပ်ကာ ဘယ်မှ မသွားနိုင်အောင်ပင် ဗုန်းဗုန်းလဲ နေပေပြီ။ ဤနေရာတွင် ကျွန်တော့်ကို ပြုစုမည့်သူမရှိ။ ကျွန်တော့်အပေါ် အနည်းငယ် ကြင်နာယုယဟန်ပေါ်သော ထမင်းဆိုင်မှ ကရင်အဘိုးကြီး တစ်ယောက်သာ ရှိလေသည်။

မနေ့က တစ်ညလုံးလုံး ကျွန်တော် အဖျားတက်နေခဲ့သည်။ ဘာကိုမှ လည်း သတိမရ။ ယနေ့မနက်မှ ကျွန်တော် မျက်စိအနည်းငယ် ဖွင့်နိုင်သည်။ ရင်ထဲမှာမူ လှိုက်တုန် မောဟိုက်၍ နေ၏။ ဝေဒနာသည် ကျွန်

တော့်ကို များစွာဖိစီးခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဒေါနကို ကျော်နိုင်သော်လည်း ကျွန်တော့်ဘဝ မှန်တိုင်းကို ကျော်နိုင်ပါဦးမည်လား။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ဘဝကို အစဉ်မကျေနပ် ကျိန်တွယ်ခဲ့သူ။ သို့သော် တကယ်တမ်း ဘဝကိုစွန့်ခွာရန်မူ အချိန်များစွာ လိုသေးသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။

ပူပူပြင်းပြင်း အရည်ကို ကျွန်တော် မော့ချလိုက်၍ အနည်းငယ် အချမ်းပြေ သလို ရှိသွားသည်။ နေထွက်ပြုစုပြုပြီ။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ အားယူ၍ ထလိုက်မိ၏။ နေရောင်ခြည်သည် မြူမှုန်တို့ကို ဖြိုခွဲလျက်ရှိသည်။

မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝသည် ကျွန်တော့်အစ်မ ပြောသလို အားလုံးက အရေးပေး ဂရုစိုက်ခံရကာ ကျေနပ်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် ကျေနပ်ခြင်း၊ မကျေနပ်ခြင်း၊ ပြည့်စုံခြင်း၊ မပြည့်စုံခြင်းတို့ကို မည်သည့်အရာနှင့် တိုင်းတာမည်နည်း။

ကျွန်တော် လူမှန်း သိတတ်ခါစကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကပင် ကျေနပ်ခဲ့ပါသည်။ သို့ ကျေနပ်ခဲ့ခြင်းကပင် ကျွန်တော့်ကို ဆိုးသွမ်းသော ကလေးတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ရောက်စေခဲ့သည် မဟုတ်ပါ လား။ မိဘများ၏ အလိုလိုက်မှုကို ခံရသောကျွန်တော်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကို အလိုလိုက်သော မိဘများကို အပြစ်တင်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် မတရားပါ။ ကျွန်တော့်အမေကလည်း ခါးခါးသီးသီး တားမြစ်ပါ လိမ့်မည်။ သို့သော် အလိုလိုက်မှုကို ခံယူခဲ့ရခြင်းသည် ကျွန်တော့်အတွက် လုံးဝဥသို့ ကောင်းမွန်ပါ၏လား။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် ကိုယ်ကို ငရဲ ကျခံ၍ စဉ်းစားကြည့်မိပါသည်။

ကျွန်တော့်အစ်မ ပြောခဲ့သလို ကျွန်တော့်အတွက် အစစအရာရာသည်

အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ အရာရာ အဆင်သင့် ဖြစ်နေခြင်း သည်ပင် ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ထပ် လိုချင်စရာ ရှိနေဦးမည့် သဘော ပင် ဖြစ်လေသည်။

"အဖေ ဂျိုးဂျိုးကို ကားဝယ်ပေးပါ"

"ဟေ သား၊ ဒီမှာလဲ သားရဲ့ကားတွေ အများကြီးပဲဟာ ကစားလေကွာ"

"ဂျိုးဂျိုးက တကယ်မောင်းလို့ရတဲ့ ကားကို လိုချင်တာ"

"ဟေ၊ ရမယ် ရမယ်"

အဖေသည် ကျွန်တော်လိုချင်တာ ဆိုလျှင် ကောင်းကင်က ကြယ်ကိုပင် ဆွတ်ပေးမည့် အဖေမျိုး။ အမေကတော့ အဖေ ကျွန်တော့်ကို သည်မျှ အလိုလိုက်ခြင်းကို ကြိုက်သည်မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ကျွန်တော်က အမေ သည် ကျွန်တော် ပျက်စီးမှာစိုး၍ တားဆီးပိတ်ပင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တစ်ခါ မှာ မယုံကြည်ခဲ့ပါ။

အဖေသည် နေ့ချင်းပင် ကျွန်တော့်အတွက် ခြေနှင့်လှုပ်၍ မောင်း၍ရသော ကားတစ်စင်း ဝယ်ပေးပါသည်။ အလွန် ဟန်ကျလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုကစားစရာ ကားပေါ်တွင်ထိုင်၍ မောင်းကြည့်ပါသည်။ တကယ်မောင်း လို့ ရသည့်ကား။ သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက် မပြည့်စုံပြန် ပါချေ။ အဖော်လို သည်။

‘မမြ မမြ လာ၊ ဂျိုး ဂျိုး ကားပေါ်တက်’

ကျွန်တော့်အစ်မသည် ကျောင်းမှပြန်ရောက်လျှင် ကျွန်တော့်အနားမှာ အ မြဲရှိနေရပါသည်။ ကျွန်တော် ကစားရင်း လိမ့်မကျစေရန်၊ လိုအပ်တာကို ဖြည့်ဆည်းပေးရန် မမမြသည် အသင့်ရှိနေရသည်။

"ဘယ်လိုလုပ် တက်လို့ရမလဲ ဂျိုးရယ်၊ မမက အကြီးကြီး ဂျိုးကားက

သေးသေးလေး"

ကျွန်တော် မမမြကို ဘယ်ပုံ ဒုက္ခပေးရမည်ကို စဉ်းစားရပါသည်။

"ဒါဆို မမြ နောက်က တွန်းပေး"

"ကွယ် ဂျိုးကလဲ၊ ကားက သူ့ဟာသူ မောင်းလို့ရသားနဲ့"

"ဟင့်အင်း တွန်းပေးရမယ်၊ တွန်းပေးရမယ်"

"ကွယ် မမ မတွန်းနိုင်ဘူး၊ ဂျိုးရဲ့ကားက အလေးကြီး"

"မရဘူး တွန်းရမယ်"

ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော် ငိုပါသည်။

"ဟဲ့၊ ကလေး ဘာလို့ငိုသလဲ"

မီးဖိုထဲက အမေ့အသံ။

"ဂျိုးက ကားကို သူ့ဟာသူ မောင်းလို့ရရက်သားနဲ့ တွန်းပေးရမယ်တဲ့"

"ဪ ခီကလေးဟာ ကိုယ့်ဘာသာမောင်းလေ သားရဲ့၊ သားပဲ မောင်းလို့ ရတဲ့ကား လိုချင်တယ်ဆို"

ကျွန်တော့်အလိုကို အစ်မကသာမက အမေကပါ ကန့်ကွက်သောအခါ ကျွန်တော် ပို၍ ငိုလိုက်ပါသည်။

"ဟဲ့၊ ကလေး ဘာလို့ငိုနေတာလဲ"

အဖေသည် ပွဲရုံ အလုပ်သမားများနှင့် စကားပြောနေရာမှ ထလာပါသည်။

"ဂျိုးဂျိုးက ကားတွန်းပေးပါဆိုတာ မမက တွန်းမပေးဘူးတဲ့"

"ဟဲ့ အမြဲတွန်းပေးလိုက်လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

မမမြသည် သုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့် ရပ်ကြည့်နေသေးသည်။ ကျွန်တော့်ကို ရော အဖေ့ကိုပါ ကျေနပ်ဟန်မတူပါ။

"တယ်လေ ဒီကောင်မလေး၊ ငါ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ ကဲတွန်းပေး
ဆို တွန်းပေးလိုက်"

မမမြသည် ကျွန်တော့်ကားကို နောက်မှ တွန်းပေးရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အလိုပြည့်ပြီ ဖြစ်၍ ပျော်ပါသည်။ မမမြသည်
၁၅ပေပတ်လည် ခန့်ရှိသော အခန်းတွင်းဝယ် ကားကို မနားမနေ တွန်းရသ
ဖြင့် ရှုံ့မဲ့လာပါသည်။

"ဂျိုး ငါ ထမင်းဆာပြီ၊ ဆင်းတော့နော်၊ နင်လဲ ထမင်းစားတော့"

"ဟင့်အင်း မစားဘူး၊ တွန်းဦး၊ တွန်း၊ တွန်းလေ ဂျိုးဂျိုး အော်ငိုလိုက်မယ်
နော်"

"တယ်လေ၊ ဒီကောင်လေးဟာ၊ ကဲဟယ်"

မမမြသည် စိတ်တိုတိုနှင့် ကားကို အရှိန်ပြင်းပြင်း ဆောင့်တွန်းလိုက်ပါ
သည်။

"အင့် အဖေရေ"

ကားသည် ရှေ့ကနံရံနှင့် တိုက်မိပြီး ရပ်သွားသဖြင့် ကားရှေ့အကာနှင့် ...
ကျွန်တော့် နဖူး အနည်းငယ် ဆောင့်မိသွားပါသည်။ ကျွန်တော်က ကျယ်
လောင်စွာ အော်ငိုလိုက်သည်။

"ဟင် ကြည့်စမ်း၊ ဒီကောင်မလေး၊ ဟိုမှာ ကလေးနဖူး ခိုက်မိသွားပြီ၊
ပေါက်သွားပြီလား မသိဘူး"

အဖေသည် ကျွန်တော့်ဆီ အရင်ပြေးလာကာ မချီလိုက်၏။ ကျွန်တော့်နဖူး
မှာ ဘာမျှမဖြစ်။ သို့သော် မမမြ၏နဖူးသည် နှစ်ချက်မျှ ဆင့်၍ အခေါက်ခံ
လိုက်ရ၏။ မမမြသည် စိတ်ကြီးသူဖြစ်သဖြင့် အံ့ကြိတ်၍ ငိုလေသည်။

အမေသည် ကျွန်တော်တို့ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းကိုသာ ချ၍နေ၏။

"ကလေးကို ကျောင်းမထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျောင်းထားရမယ်"

"ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ"

"ဘယ်ငယ်မလဲရှင်၊ ခြောက်နှစ်ကျော်ပြီ၊ ဒါ ကျောင်းထားရမယ့် အရွယ်ပဲ"

"ဒီကောင်က ဆိုးတော့ သူများကလေးတွေက မိဘကွယ်ရာမှာ ရိုက်မှာစိုးရတယ်"

"ရှင်မလဲ ဒီကလေး တစ်ယောက်ကို ဒီလောက်တောင် အလိုလိုက်တာ မကောင်းတော့ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပညာတော့ မသင်လို့ဖြစ်မလားရှင်၊ ရှင်ဘာမှ ပြောမနေနဲ့ ကျုပ် ကျောင်းသွားအပ်မယ်"

အမေသည် ကျွန်တော့်ကို အမျိုးသားကျောင်းသို့ ပို့ပေးလေသည်။

မမမြသည် ထိုကျောင်းမှာ ခြောက်တန်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော် အနိုင်ကျင့်နိုင်သည့်မမြ ရှိပြီးသားမို့ ထိုကျောင်းတွင်ပင် နေရန် သဘောတူပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမသည် အဖေက လခပေး၍ ငှားထားသော ဆိုက်ကားဖြင့် ကျောင်းတက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖေသည် စီးပွားရေးသမား ဖြစ်သဖြင့် လုပ်ငန်းအတွက် အဝေးပြေးကားများ ရှိသော်လည်း ကိုယ်ပိုင်ကားကိုမူ ဝယ်မစီးပါ။

ကျောင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အတန်းတွင် နေသည်ထက် မမမြ၏ အတန်းသို့သာ ဆရာမအလစ်တွင် ကူးကူးသွားပါသည်။ မမမြကို ကျွန်တော် မည်မျှ အနိုင်ကျင့်မည်ကိုကား အထူးပြောစရာ လိုမည် မထင်ပါ။ မမမြသည် သူ့အတန်းရှေ့တွင်ရပ်ကာ "မမြ မမြ"ဟု အော်ခေါ်တတ်သော ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် အတန်းထဲမှ အပြေးအလွှား ထွက်လာရရှာသည်။ တစ်ခါက ကျွန်တော်က "မမ မမ၊ ငါ့ကို ချေးကုန်းပေးဦး" ဟု

ဘောင်းဘီလှန်၍ အော်သဖြင့် မမမြသည် အတန်းထဲမှ ကျောင်းသားများ၏ ဝိုင်းလှောင်ခြင်းကို ခံရလေသည်။ ထို့ကြောင့် မမမြသည် ကျွန်တော့်ကို မြင်သည်နှင့် ဆရာကို ခွင့်ပန်ကာ အပြေးအလွှား ထွက်လာရရှာသည်။ ဆရာစာသင်၍ ထွက်မရလျှင်လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ကျွန်တော့်ကို လှမ်း၍ လက်ကာပြရသည်။ မမမြသည် ကျွန်တော် ကျောင်းနေသည့် အချိန်မှစ၍ သူ့စာကို ဖြောင့်အောင် မသင်ရတော့ပေ။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းတက်သော်လည်း စာမကျက်ချင်ပါ။ ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်လျှင် ကျွန်တော် အိမ်မှာ ကောင်းကောင်းဆော့ပါသည်။ ပွဲရုံရှိ အလုပ်သမားများကလည်း ကျွန်တော့်ကို အလိုလိုက်ကြသဖြင့် သူတို့နှင့် သွားနေသည်က များပါသည်။ အထူးသဖြင့် အဖေ ကုန်တင်ကားကြီး ရောက်လာသည့်အခါ ကားနားသွား၍ ကားသမားတွေ ကားပြင်နေသည်ကို ကြည့်ရန် ကျွန်တော် အလွန်စိတ်ဝင်စားသည်။ ကားရှိနေလျှင် ကားနားက ကျွန်တော် မခွာတော့ပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ထိုသို့ ကားဝါသနာပါခဲ့ခြင်းသည် ဘဝအပြောင်းအလဲအတွက် တစ်နည်းအားဖြင့် ပါဝင်ပတ်သက် နေလေသည်။

မမမြသည် ညစဉ် ကျွန်တော့်ကို စာပြပေးရလေသည်။ ကျွန်တော်က ကျောင်းတွင် ဆရာမသင်သည်ကို ဂရုစိုက်သည်မဟုတ်၍ တော်ရုံသင်ရုံဖြင့် သဘောမပေါက်ပါ။ ထိုအခါ မမမြသည် စိတ်မရှည်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို အော်တတ်ငေါက်တတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အဖေအလစ်တွင် ပေါင်တွင်းကြောကို ဆွဲလိမ်ပါသည်။ အိမ်မှာမရှိလျှင်တော့ ကျွန်တော် ငုံ့ခံပါသည်။ အဖေရှိနေလျှင်မူ ကျွန်တော်သည် လိုသည်ထက်ပိုကာ သံကုန်ဟစ်၍ အော်လေတော့၏။

"ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ"

အဖေကား ကျွန်တော့်အသံကြားလျှင် မည်သည့်နေရာ ရောက်နေသည် ဖြစ်စေ ပြေးလာလေသည်။

"မမရယ် ဂျိုးဂျိုးကို တအားဆွဲဆိတ်တယ်"

"ဟင် အမြဲ နင်ကလေးကို ဘာလို့ ဆွဲဆိတ်ရတာလဲ"

"ဆွဲဆိတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောမရလို့ သာသာလေးလုပ်တာကို"

"နင်ဟာလေ လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းချည်းပဲ၊ ကလေးက နားမလည်ရင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြမှပေါ့၊ လာ ဂျိုး၊ စာမကျက်နဲ့တော့၊ အဖေအနား မှာလာနေ"

ကျွန်တော်သည် စာမကျက်ရတော့သည့်အပြင် အဖေကျွေးသောမုန့်တို့၊ ပန်းသီးတို့ကိုပါ တဝစားရလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အဖေသည်သူ မိတ်ဆွေ များနှင့် ကစားလေ့ရှိပါသည်။ ဖဲကစားခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်က အဖေအနားမှာ ထိုင်၍ ကြည့်နေတတ်သည်။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို ဖဲပွင့်များရေတွက်ပုံကို သင်ပေးလေသည်။ အဖေ သူများအိမ်တွင် သွားကစားသည့် အခါလည်း ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားတတ်သည်။ ကျွန်တော် သည် ညဉ့်နက်လွန်းလျှင် အဖေပေါင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်သွားတတ်၏။ အဖေ က ကျွန်တော့်ကို ကုန်းပိုး၍ ပြန်လာတတ်သည်။

"ရှင် ကလေးကို ဖဲရိုက်တဲ့နား ခေါ်ထားတာက အရေးမကြီးဘူး၊ တော် ကြာ ကလေးက ဖဲသမားလေး ဖြစ်သွားမယ်"

"မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ကလေးက အငယ်လေးရှိသေးတာကို၊ ဒီကောင်က လာဘ်ကောင်းတယ်ကွ၊ သူပါရင် အမြဲနိုင်တယ်"

အဖေနှင့် အမေသည် ကျွန်တော့်အတွက် အမြဲ စကား အချေအတင် ပြော ကြလေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဖေကို ကျွန်တော့်ဘက်တော်သား ဟု

မြင်လျက် မမမြနှင့် အမေ့ကို တစ်ဖက် မြင်လေသည်။ အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို ပိုချစ်ပြီး အမေသည် မမမြကို ပိုချစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းစာကို ဂရုမစိုက်သော်လည်း အတန်းငယ်ပြီး ဆရာ ဆရာမများ ကလည်း ဦးစားပေးသဖြင့် လေးတန်းအထိတော့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ မမမြကား ကျွန်တော် ကျောင်းစတက်သည့်နှစ်မှာ စာမေးပွဲကျလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အမေနှင့် မမမြကို မချစ်မဟုတ် ချစ်ပါသည်။ သို့သော် တစ်ဖက်မှ အဖေက ကျွန်တော့်အလိုကို အလွန်လိုက်ပြီး အမေတို့ မမမြတို့က ထိုသို့ အလိုလိုက်သည်ကို တားဆီးသဖြင့် အမေတို့ မမမြတို့ကို ခပ်ခွာခွာနေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ တစ်နေ့တွင်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ပထမဆုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာ ကြုံရသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းမှအပြန် မမမြနှင့် နှစ်ယောက်သား ဆိုက်ကားစီးရင်း လိုချင်တာရှိလျှင် ဆိုက်ကားကို ရပ်ခိုင်းကာ ပူဆာတတ်လေသည်။ အဖေနှင့် အမေတို့သည် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိသဖြင့် မမမြထံတွင် ကျွန်တော် မသိအောင် မုန့်ဖိုးအပို ထည့်ပေး လိုက်တတ်သည်။ ကျွန်တော် ပူဆာလွန်းလျှင် မမမြက ဝယ်ပေးရသည်။

တစ်ခါတွင် ဆိုက်ကားဆရာကြီး နေမကောင်း၍ ကျွန်တော်တို့ကို လာမကြိုနိုင်ပါ။ မမမြနှင့် ကျွန်တော်သည် မမမြ၏ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နှင့် အတူ လမ်းလျှောက် ပြန်လာကြသည်။ ကစားစရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော် လိုချင်သော ကစားစရာ မော်တော်ကားလေး တစ်စင်းကိုမြင်၍ ကျွန်တော်ရပ်ပြီး ပူဆာပါသည်။ မမမြ မျက်လုံး ပြူးသွားလေ၏။

"ဟဲ့ ဂျိုး၊ မမမှာ ကစားစရာဝယ်ဖို့ပိုက်ဆံ ဘယ်ပါမလဲကွယ်၊ လာ ရှေ့ နားကျရင် မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်"

ကျွန်တော် ဆိုင်ရှေ့မှ မရွှေ့။

"ဟင့်အင်း မုန့်မစားချင်ဘူး၊ ငါ ဒီကစားစရာပဲ ယူမယ်"

"နင်လိုချင်ရင်နောက်မှ အဖေ့ကို လာဝယ်ခိုင်း၊ လာ သွားမယ်"

ဆိုက်ကားလည်း မပါသဖြင့် မမမြ အခက်တွေ့နေပါသည်။ ကျွန်တော် ကား ဆိုင်ရှေ့မှ မခွာတော့ပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် မမမြတွင် သည် ကစားစရာကို ဝယ်ရန် ပိုက်ဆံ အလုံအလောက် ပါသည်ဟုသာ ထင် ပါသည်။ ကစားစရာသည် မည်ရွှေ့မည်မျှ တန်သည် ကျွန်တော်မသိ။

"ဂျိုး လာမလား မလာဘူးလား၊ ငါ ရိုက်လိုက်မယ်နော်"

မမမြကား သူငယ်ချင်းများလည်း ပါသဖြင့် ရှက်ဟန်တူပါသည်။ ကျွန် တော့်ကို မနိုင်မှန်း သိသော်လည်း သည်နေရာတွင် ရပ်နေရန်လည်း မဖြစ် သဖြင့် အတင်းဆောင့်ဆွဲပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တရွတ်တိုက်ပါသွားပြီး မမမြလက်မှ ရုန်းကာ မြေပေါ်လိုမ့်ချလိုက်သည်။ မမမြသည် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်မရသည့်အဆုံး "ဒီလိုဆို နင့်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့မယ်"ဟု ခြိမ်းခြောက်ကာ ရှေ့မှ ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်က ကျန်ရစ်ခဲ့မည် စိုးသဖြင့် နောက်မှ အော်ဟစ်ငိုယိုပြီး လိုက်ရလေ၏။

ကျွန်တော်ငိုရာတွင် ရိုးရိုးမငိုပါ။ မမမ၏ နာမည်ကို ငါနှင့်ကိုင်တုပ်ပြီး အော်ဟစ်ဆဲဆိုရင်း လိုက်ပါသွားလေသည်။ မမမြသည် တစ်လမ်းလုံး သူ နာမည်ကို ဆဲဆိုကာ လိုက်ပါလာသည့် အတွက် အရှက်ကြီးရှက်ကာ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျလေ၏။

အိမ်ရောက်တော့ မမမြသည် ချုံးပွဲချ၍ ငိုလေသည်။

"ဟင့် ဟင့် ကျွန်မ သိပ်ရှက်တယ်၊ အမေတို့သား လုပ်ပုံတွေ ကောင်းသလား၊ ကျောင်းမှာလဲ ကျွန်မကို ခဏ ခဏ အရှက်ခွဲတယ်၊ ခု လမ်းပေါ်မှာလဲ အရှက်ခွဲတယ်၊ ဟင့် ဟင့်"

အမေသည် အပျိုရွယ် သမီးဖြစ်သူကို ချော့မော့ ဖျောင်းဖျရသည်။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း မဆူစဖူး ဆူပူမာန်မဲလေ၏။ ထိုအဖြစ်ကို အဖေသိသောအခါ မည်သို့ပြောသည် ထင်ပါသနည်း။

"ကလေးက မသိလို့ဆဲတာပဲ ဆဲဆဲပေါ့၊ ကလေးဆဲတာ ဘာဖြစ်တာမှတ်လို့၊ ငိုနေလိုက်တာ၊ ဒါ ငိုစရာလား"

မမမြသည် အဖေ့ကိုကြောက်သဖြင့် မည်သည့်အခါမျှ ပြန်မပြောရဲရှာပါ။ အဖေဆူလျှင် ကျိတ်၍သာ ငိုလေသည်။ သည်တစ်ခါတော့ မမမြက အတော်ပင် နာကြည်းသွားဟန် တူသည်။

"ကျွန်မကိုကျတော့ ငိုစရာလားတဲ့၊ နေရာတကာ သူ့သားပဲ အလိုလိုက်နေတာပဲ၊ သူ့ သားပဲ ဂရုစိုက်နေတာပဲ၊ ကျွန်မကျတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ၊ သိပါတယ်၊ ဒီသားကိုပဲချစ်ပါ၊ ကျွန်မကိုတော့ ဘယ်ချစ်မလဲ ကျွန်မက သမီးအရင်းမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ဟဲ့ သမီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ"

အမေက ဟန့်တားလေ၏။

"ဘာ၊ နင်က ဘာစကားပြောတာလဲ၊ လူပါးဝလှချည်လား၊ ဟိုက အငယ်မို့လို့ အလိုလိုက်တာ၊ နင် နောက်တစ်ခါ ဒီစကားမျိုးမပြောနဲ့ အဖေကလည်း ဒေါသတကြီး အော်ပါသည်။ မမမြသည် ကျူကျူပါအောင်သာ ငိုနေပါတော့၏။ ကျွန်တော်သည် ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် မမမြကို သနားသွားပါသည်။ လူ့ဘဝ၏ ဆန်းကြယ်ပုံကိုလည်း ပထမဆုံး သတိထားမိပါသည်။

မမမြသည် အဖေ့သမီးရင်း မဟုတ်ဟု ဆိုပါကလား။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ
တွင် လေးလေးနက်နက် မတွေးတတ်သေး သော်လည်း တစ်ခုခုပဲဟု
အောက်မေ့လိုက်ပါသည်။

အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို အလိုလိုက်ပါလျက် မမမြကို ဘာကြောင့် အလို
မလိုက်ခဲ့ပါသလဲ။ မမမြသည် အဖေ့သမီးမဟုတ်ဟု ဆိုလျှင် မည်သူ့သမီး
နည်း။ ကျွန်တော်သည် အဖေ့သား ဖြစ်ပါလျက် မမမြသည် အဘယ့်ကြောင့်
အဖေ့သမီး မဖြစ်ပါသနည်း။

လူ့ဘဝ၏ ရှုပ်ထွေးမှုများသည် ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်စ ပြု
လာလေသည်။

ကျွန်တော် လေးတန်းဖြေရမည့်နှစ်တွင် မမမြ ကိုးတန်းဖြေရပါသည်။ မမမြသည် ပိန်လိုသေးကွေးပြီး အိမ်အလုပ်များလည်း များစွာလုပ်ရသဖြင့် စာကောင်းကောင်း မကျက်နိုင်ပါ။ သို့သော် မမမြက ဉာဏ်ကောင်းသည်။ မမမြသည် အခြားနေရာများတွင် ဦးစားပေး မခံရသော်လည်း စာတော်သည့်အတွက် အဖေက လူရှေ့တွင် ထုတ်ဖော်ချီးကျူးသည်ကို ခံရတတ်လေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမူ "သည်ကောင်က သိပ်ဆိုးတဲ့ကောင်" ဟုသာ ထောမနာ ပြုခြင်းခံရလေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည် စီးပွားရေးလည်း ပြေလည်ပြီး ပြဿနာလည်း ထွေထွေထူးထူး မရှိ၍ ပျော်စရာ ကောင်းခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ အဖေသည် ဖဲကစားတတ် သော်လည်း အရက်ကို အလွန်အကျွံ စွဲမြဲစွာ မသောက်တတ်။ အိမ်တွင် ထမင်းစားခါနီး အနည်းအကျဉ်းသာ သောက်တတ်သည်။ အမေကား အလွန်စေ့စပ်သူ၊ မကုန်သင့်တာ မကုန်အောင် စစ်စစ်စီစီ သုံးစွဲတတ်သူ။ ကုန်စရာရှိလျှင် ကျွန်တော့်အတွက်သာ ကုန်သည်က များလေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကား လိုချင်တာကို ပူဆာသည်မှလွဲ၍ ငွေကို ကိုင်မသုံးတတ်သေး။ ကျွန်တော် လိုချင်တာမှန်သမျှ အကုန်ရနေ၍ ငွေကို တောင်းသုံးစရာလည်း မလိုပေ။

ထိုအခြေအနေတွင် ကျွန်တော်တို့အိမ်၌ အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်လာလေသည်။ တစ်နေ့တွင်အဖေက ရေးကြီးသုတ်ပျာ ပြန်ရောက်လာပြီး အမေ့ကို ပြောသည်။

"မတင်၊ ဝေါက လူကြုံလာတယ်၊ မအေးလှဆုံးသွားလို့ အမြန်လာခဲ့ပါတဲ့"

"ဟင်၊ ဟုတ်လား"

မအေးလှဆိုသည်မှာ အဖေ၏ တစ်ဦးတည်းသောညီမ ဖြစ်ပါသည်။ အဖေတွင် ထိုညီမ တစ်ယောက်သာ အရင်းအချာရှိသည်ဟု သိရလေသည်။ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားသည်ဟု သိရသောအခါ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအားလုံး ဝေါသို့လိုက်သွားရလေသည်။ အဖေညီမ ကျွန်တော်တို့အဒေါ် မအေးလှသည် အလွန် ပင်ပန်းဆင်းရဲလေ၏။ သူဆုံးသွားချိန်ဝယ် သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ပြီး မည်သည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာမျှ မကျန်ခဲ့ချေ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကလည်း ရိုးလှ အလှပြီး အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရမရှိပေ။

အဒေါ်ရှိစဉ်ကတော့ ဈေးရောင်းသည်ဟု သိရသည်။

အဖေ၏ တူ တူမများသည် အဖေနှင့် အမေ့ကို ခြေသလုံးဖက်ကာ ငိုကြွေးကြလေသည်။

"အမလေး ဦးလေးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်တို့ရဲ့ ကျွန်မတို့ ဘယ်သူ့ကို အားကိုးရမလဲ"

အမေသည် ကြင်နာသနားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ အမေသည် သူတူမအကြီးကို ဖက်ကာ "အဒေါ်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်ကွဲ့" ဟု ဆိုကာ သူပါ ရော၍ ငိုကြွေးလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ သင်္ခါရတရားကို နားမလည်ခဲ့ပါ။ သို့သော် မိခင်ဖခင်ဆိုသည်မှာ မရှိလျှင် မဖြစ်ပါလားဟု သဘောပေါက်မိလေသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်အတွက် အဖေနှင့်အမေ ရှိဖို့ လိုသည်။

အဖေသည် အလုပ်များသူဖြစ်၍ အသုဘချပြီးသည့်နေ့မှာ ပဲခူးကို ပြန်လာသည်။ သို့သော် ရက်လည် ဆွမ်းသွတ်သည့်နေ့မှာ တစ်ခေါက် ပြန်သွားကြရ

လေသည်။ ထိုစဉ် အဖေက ပြတ်ပြတ်သားသား စကားတစ်ခွန်းကို ဆိုသည်။

"ကဲ ဘမောင်၊ မင်းလည်း အလုပ်လေးအကိုင်လေး အပေါက်အလမ်း တည့်အောင် ရှာချည်ဦး၊ ကလေးတွေတော့ ငါပဲ ခေါ်သွားတော့မယ်"

အဖေသည် သူ့ယောက်ဖကို ထိုသို့ပြောဆိုလျက် အဒေါ်၏ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပဲခူးသို့ ကောက်ကာငင်ကာ ခေါ်လာလေတော့သည်။

အဒေါ်၏ သမီးအကြီးသည် မမမြနှင့် မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်ပြီး သားအငယ်မှာမူ ကျွန်တော်နှင့် မမမြကြား ဆယ့်သုံးနှစ် ဆယ့်လေးနှစ်ခန့် ရှိပါသည်။

"သားနဲ့ သမီးတော့ အဖော်ရပြီ"

အမေက ယောက်ျားမျက်နှာကို ကြည့်ကာ ထိုသို့ လေပြေထိုး၍ ပြောသော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ မပျော်ပါ။ မည်သို့ဆိုစေ မိသားစု လေးယောက်သာ ရှိသော ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွင် နှစ်ယောက်တိုးလာ၍ ပိုပြီး စည်ကား သိုက်မြိုက်လာသည်တော့ အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

"မုန့်တွေ ဝယ်လာတယ်ဟေ့၊ အားလုံး ခွဲဝေပြီးစားကြ၊ မတူးလဲလာ၊ အောင်အောင်လဲ လာ"

အဖေသည် သူ ရန်ကုန်သွားရာမှ ပြန်လာတိုင်း ကျွန်တော်တို့အခေါ် ရန်ကုန်မုန့်တွေကို ဝယ်ဝယ် လာတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကား ငယ်စဉ်ကပင် အစားကြီးသူဖြစ်၍ အဖေဝယ်လာသမျှ မုန့်ကို နေ့ဖို့ညစာမချန်ဘဲ ကျွန်တော် ကြိုက်လျှင် ကြိုက်သလို အားရပါးရ စားပစ်တတ်လေသည်။

အစားအသောက်နှင့် ပတ်သက်၍မူ အမေသည်လည်းကောင်း၊ မမမြသည်လည်းကောင်း ကျွန်တော့်ကို ကန့်ကွက်ပြောဆိုလေ့ မရှိပေ။

အဖေက မုန့်ထုပ်ကို စားပွဲပေါ်ချပြီး အားလုံးကို သိမ်းကျုံး ခေါ်လိုက်သော်လည်း မည်သူမျှ ရုတ်တရက် မထကြချေ။ မမမြသည် နဂိုကပင် နောက်ဆုံး မကုန်၍ကျန်မှ ထစားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ မတူးတို့ အောင်အောင်တို့သည် ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် ရောက်စဖြစ်၍ သွက်သွက်လက်လက် မထရဲကြပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ခါတိုင်းလို ချက်ချင်း ပြေးလွှားပြီး စားသောက်ခြင်း မပြုတော့ပါ။ ပြီးတော့ အဖေက နာမည်ခေါ်ရာတွင် ကျွန်တော့်နာမည် မပါသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိလေသည်။

"ဟဲ့ လာလေ၊ သားတို့သမီးတို့ လာစားကြ၊ အောင်အောင်လာလေ၊ မတူးလာလေ၊ ဂျိုးလာလေ၊ လက်နှေးလှချည်လား၊ ဟဲ့သမီး အမြဲကော လာစားလှည့်"

အမေက ထိုသို့ တစ်ယောက်စီ ခေါ်သည်။ ကျွန်တော်သည် "ဆန်ရင်း နာနာဖွပ်" ရမည် ဆိုသော သဘောကိုလည်းကောင်း၊ သူစိမ်းကို ပိုဦးစားပေးတတ်သော သဘောသဘာဝကို လည်းကောင်း မသိနားမလည်သဖြင့် အမေကပါ အောင်အောင်ကို အရင်ဦးစွာ ခေါ်ပါကလားဟု အောက်မေ့မိလေသည်။

မမမြသည် အကင်းပါးသူဖြစ်၍ နေရာမှထသွားပြီး မုန့်များကိုယူ၍ မတူးနှင့် အောင်အောင်ကို ခွဲဝေပေးပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဆီလာကာ "ဂျိုးရော့ စားလေ၊ အမယ် နင်က အိုက်တင်ခံနေလိုက်တာ၊ ရော့ပါဟ"ဟု ပြောလျက် ကျွန်တော့်လက်ထဲ မုန့်ကို အတင်းထည့်ပေးပါသည်။

"မမြ စား၊ ကျွန်တော် မစားချင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ စားလေ"

"ဟင့်အင်း မစားချင်ဘူး"

အဖေကတော့ အလုပ်များနေ၍ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို မသိပါ။ အမေကသာ မသိမသာ သက်ပြင်းချပါသည်။

"ငါ့သားက ဒီမုန့်တွေ မုန်းနေပြီထင်တယ်၊ ဟုတ်ပါရဲ့၊ အဖေကြီးကလဲ တစ်ခါလာလဲ ဒီပဲမုန့်၊ တခြားမုန့်လေးဘာလေး ပြောင်းဝယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ဂျိုး၊ ဒီမုန့်မစားချင် တခြားဟာ သွားဝယ်စားချည်"

ကျွန်တော်ကား ပိုက်ဆံကို ကိုင်ဖူးစဖြစ်၍ စိတ်ကောက် ပြေသွားလေသည်။ ကျွန်တော့် အတွက် အမေပေးသော အကြွေးငါးမူသည် အလွန်များ၏။ မုန့်ဟင်းခါးကို အကြော်နှင့် စားလျှင် ပြားသုံးဆယ်ပဲ ကုန်သည်။ ကျွန်တော် လမ်းထိပ်ဆိုင်ကို ပြေးထွက်ခဲ့၏။ လမ်းထိပ်တွင် အလွန်စကားများ၍ စပ်စုသော ဒေါ်တလုတ်မ ဆိုသည့် မိန်းမဝဝကြီး တစ်ယောက် မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းသည်။ ကျွန်တော်သည် မုန့်ဆိုင်မှာထိုင်၍ စားလိုသော်လည်း အိမ်တွင်သာ မုန့်နှင့်ကော်ဖီကို တိုက်ပြီး အပြင်မှာ မုန့်ဝယ်မစားစေချင်သော အဖေ့ကြောင့် ကျွန်တော် မစားခဲ့ရပါ။ ကျွန်တော်သည် ဒေါ်တလုတ်မဆိုင်တွင် ထိုင်ကာ မုန့်ဟင်းခါးတွေ တဝကြီး တဝကြီး စားပစ်ပါသည်။

"ဟဲ့ ကောင်လေး၊ အမယ် ဦးစိန်မောင်သားလေးက မုန့်ဟင်းခါးတွေ ဘာတွေစားလို့၊ ကဲ ရော့ ရော့ စား၊ ဒါထက် နင်တို့အိမ်ကို ဘယ်သူတွေ ရောက်နေတာလဲ ဟဲ့"

"ဝေါက ကျွန်တော်တို့အစ်မနဲ့ အစ်ကိုပါ"

"ဟေ ဝေါက အစ်မနဲ့ အစ်ကို၊ ဪ နင့်အဖေရဲ့ တူတွေ တူမတွေထင်ရဲ့၊ ဟုတ်စ"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ"

"အင်း ဦးစိန်မောင်တစ်ယောက်လဲ ကလေးက တယ်ချစ်သကိုး၊
အနွံအတာခံပါ ဟဲ့ ဒါထက် နင့်အသက် ဘက်လောက်ရှိပြီလဲ"

"ဆယ့်နှစ်နှစ်ပါ"

"ဟေ၊ နင့်အသက်တောင် အတော်ကြီးပြီပဲ၊ အင်း အင်း နင့်အဖေအမေ
များ ကျေးဇူးကြီးတယ်နော်၊ ကျေးဇူးမမေ့နဲ့ကြားလား"

"ခင်ဗျာ"

ကျွန်တော်ကား ဘာကိုဆိုလိုမှန်း မသိပါ။ မိဘကျေးဇူးကို သိတတ်ရမည်
ဆိုသည်ကိုကား ကျောင်းတွင် ဆရာမသင်ကြားဖူး၍ ကျွန်တော် သိနေပါပြီ။
သို့သော် ဤသို့သော ဆုံးမစကားကို လူတိုင်းလူတိုင်းက နေရာတိုင်းတွင်
ပြောတတ်ကြပါသလား။

"ဪ နင့်အဖေ အမေများပြောပါတယ်၊ နင့်ကို တော်တော် ချစ်ရှာကြ
တယ်လို့ အင်းလေ၊ ဝမ်းနဲ့မလွယ်ရုံတမယ်ပဲဟာ"

"ခင်ဗျာ"

ကျွန်တော် ဘာမျှနားမလည်ပါ။ တော်တော် စကားများတဲ့ မိန်းမကြီးပဲဟု
တွေးကာ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ကျွန်တော့်ကို မဆူ
စဖူး ဆူပါသည်။

အဖေက

"အိမ်မှာ မုန့်တွေရှိရက်နဲ့ ဘာတွေ သွားဝယ်စားတာလဲ၊ တော်ကြာ ဝမ်း
တွေသွားနေမယ်၊ ဒီကောင်လေး တော်တော်ဆိုး"

ကျွန်တော့်အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို တော်တော်ဆိုးသည့် ကောင်လေးဟု
မကြာခဏပင် ပြောနေကျ ဖြစ်သော်လည်း သည်တစ်ခါ အပြောခံရသည်ကို
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် မခံချင် ဖြစ်သွားပါသည်။

"ဒီနှစ်ကတော့အေ အိမ်အလုပ်တွေကလည်း များလွန်းလို့ စာမကျက်နိုင်လို့ ကျတာပါ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ တော်ပေမယ့်လည်း မြင်းကောင်းခွာလိပ်ဆိုသလို ဖြစ်တတ်တာပေါ့။ နောက်နှစ်ဆို အိမ်အလုပ်လဲ ဒီလောက်လုပ်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ မတူးတို့ ရှိနေပြီပဲ"

မမမြ စာမေးပွဲကျသဖြင့် အမေက ဖျောင်းဖျပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ကျောင်းစာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အားမကိုးလောက်သူမို့ ပေယျာလကန်ထားကြလေသည်။ မမမြသည် စာမေးပွဲ တစ်နှစ်ကျသည့်အတွက် နောက်နှစ်တွင် အပြင်းအထန် ကြိုးစားပါသည်။ အမေပြောသလို မတူးကလည်း အမေ့အတွက် အဖော်ရလေသည်။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အောင်အောင်သည် အဖော်။

သို့သော် အောင်အောင်ကို ကျွန်တော် မခင်တွယ်သလို အောင်အောင်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို မခင်တွယ်ပါ။ ကျွန်တော် အောင်အောင်ကို မခင်တွယ်ခြင်းက အမြဲတမ်း ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဗိုလ်ကျနေရာမှ အောင်အောင်ရောက်လာ၍ အဖေက အောင်အောင်ကို အမိမဲ့သားအနေဖြင့် မျက်နှာသာ ပေးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အောင်အောင်က ကျွန်တော့်ကို မခင်တွယ်ခြင်းကိုမူ နောက်မှပင် သိရလေသည်။

အောင်အောင်သည် ကျွန်တော့်ထက်စာလျှင် စာတော်၏။ မတူးက အစကတည်းက ကျောင်းမှ ထွက်ထားသဖြင့် အဖေက ထားပေးသော်လည်း မနေတော့။ အောင်အောင်ကိုမူ ကျွန်တော်တို့ နေသော ကျောင်း၌ ခုနစ်တန်းတွင် ထားပေးလေသည်။

ကျွန်တော်က ငါးတန်း။ ကျွန်တော်သည် အတန်းထဲတွင် စာအလွန်ညံ့၏။ သည်အတွက် ကျွန်တော် ရှက်ရကောင်းမှန်း မသိပါ။ အဖေကလည်း ကျွန်

တော့်ကို စာညံ့သည့်အတွက် အားမရသော်လည်း ဆူပူခြင်းတော့မပြုပါ။ သူ့လိုပင် ကုန်သည် လုပ်ခိုင်းမည်ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အဖေ့ကို အားကျသူဖြစ်၍ အဖေ့လိုပင် ကုန်သည်လုပ်မည်၊ ကျွန်တော် ဝါသနာပါသော ကားမောင်းမည်ဟု အားခဲထားပါသည်။

ဤသည်မှာလည်း သာမန်အတွေးသာ ဖြစ်ပါ၏။ နက်နက်နဲနဲ ထားရှိသည့် ရည်မှန်းချက်တော့ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းတက်ရာတွင် အောင်အောင် ပါလာသည့်အတွက် မမမြကို ကျွန်တော် အနိုင်ကျင့်ချင်တိုင်း ကျင့်၍မရတော့ပေ။

ကျွန်တော် အနိုင်ကျင့်မည် ကြံတိုင်းလည်း အောင်အောင်က လူကြီးလုပ်ပြီး တားဆီးလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် မမမြတို့၊ အောင်အောင်တို့ ကွယ်ရာတွင် အခြား ကျွန်တော့် အနွံအတာကိုခံမည့် အဖော်ကို ရှာရလေသည်။

ပထမဆုံး ကျွန်တော် ခင်မင်ပေါင်းမိသည့် သူငယ်ချင်းမှာ ခင်စိုးမောင်ဖြစ်၏။ ခင်စိုးမောင်သည် ကျွန်တော့်လိုပင် ပဲခူးမှ အထက်တန်းလွှာ ကုန်သည်သားတစ်ဦး။ သူသည် ကျွန်တော့်ထက် တစ်နှစ်မျှကြီးပြီး ကျွန်တော့်ထက် ပို၍လည်း လည်ဝယ်၏။ ကျွန်တော်က အိမ်မှာသာ မိဘနှင့် အစ်မအပေါ် ဆိုးတတ်ပြီး ပြင်ပတွင်မူ မဝံ့ရဲသော အိမ်ကျယ်မျှသာတည်း။

"ဟေ့ ဂျိုး၊ မင်း တစ်နေ့မှ မုန့်ဖိုးငါးမူးပဲရတယ်ဆိုတော့ နည်းလှချေလားကွ၊ မင်းတို့အဖေက သူဌေးဖြစ်ပြီးတော့"

"ငါတို့အဖေက အပြင်မုန့်စားတာ သိပ်မကြိုက်ဘူးကွ၊ ဒါပေမယ့် ငါလိုချင်ရင် ငါ့အစ်မဆီက ထပ်တောင်းလို့ ရပါတယ်"

"တောင်းကွာ၊ ငါတို့ ညနေကျောင်းလွှတ်ရင် မြောက်ပန်းလှန်ရအောင်"

"ငါက နေလို့မရဘူးကွ၊ ငါ့အစ်မနဲ့ အတူတူပြန်ရမှာ"

ယခုအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ဆိုက်ကား မစီးတော့ဘဲ ခြေလျင် လျှောက်၍ ပြန်ကြပါသည်။

"မင်းကလဲကွာ ငါးတန်းတောင် ရောက်နေပြီပဲ၊ မင်းအစ်မနဲ့ အတူတူပြန်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူးကွ၊ ဟား ဟား ဘာလဲ မင်းက မင်းအစ်မ လူဆွဲမှာစိုးလို့လား၊ မဆွဲပါဘူးကွ၊ ဟိုကောင်ပါသားပဲ၊ အောင်အောင် ဆိုတာလေ"

"မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ အဖေက ဆူမှာစိုးလို့"

"အံ့မာ မင်းအဖေက မင်းကို ဘယ်တုန်းက ဆူဖူးလို့လဲ"

ကျွန်တော် တစ်ချက် တွေသွားပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါမျှ ဆူပူမာန်မဲခြင်း မရှိပေ။ သို့သော် အမေက တစ်ခုခု ပြောစရာရှိလျှင် ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်နှင့် ပြောမဆုံးတော့။

"တောင်းကြည့်ဦးမယ်ကွာ"

ကျောင်းလွှတ်သောအခါ ကျွန်တော် မမမြဆီက ပိုက်ဆံ ထပ်တောင်းပါသည်။

"အိမ်ပြန်တော့မယ့်ဟာပဲ ဂျိုးရယ်၊ ဘာစားဦးမလို့လဲ"

မမမြကား ပိုက်ဆံကို မည်သည့်အခါမျှ လွယ်လွယ် ထုတ်မပေးတတ်။ ဤသည်မှာ အမေနှင့် မမမြတို့၏ တူညီသောအကျင့်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတော့ ပေးရသည်သာချည်း။

"ငါ အိမ်မပြန်သေးဘူး မမြ၊ ခင်စိုးမောင်တို့အိမ် စာလိုက်ကူးမလို့၊ ဆာရင်စားဖို့ ပေးစမ်းပါ"

ကျွန်တော် မထမဆုံးအကြိမ် လိမ်ပြောလိုက်ပါသည်။

"ဘာစာလဲ၊ နင် အတန်းထဲမှာ မကူးဘူးလား"

"လိုက်ကူးလို့ မမီလို့ပါ"

"နင်မပါရင် အဖေက ဆူလိမ့်မယ်"

"ငါ လိုက်လာမှာပါ။ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ငါ စာကူးတာဆိုရင် အဖေက မဆူပါဘူး၊ အပြန်ကျရင် ခင်စိုးမောင်က လိုက်ပို့မှာ"

"ဘယ်မှာလဲ ခင်စိုးမောင်"

"ဟိုမှာ"

ခင်စိုးမောင်တို့အိမ်နှင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ တစ်လမ်းသာ ခြားသဖြင့် မမမြသည် ခင်စိုးမောင်တို့ လမ်းထိပ်အထိ လိုက်ပါလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းထဲဝင်လာမှ အောင်အောင်နှင့် မမမြတို့ ပြန်သွားကြလေသည်။

ခင်စိုးမောင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ခင်စိုးမောင်တို့အိမ်တွင် လွယ်အိတ်တွေ ဝင်ထားကြပြီး သွားကစားဦးမည်ဟု ပြောကာ ချောင်းကမ်းပါးပေါ် တက်ခဲ့ကြလေသည်။ ပဲခူးမြစ်သည် တသွင်သွင် စီးဆင်းလျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် တာရိုးအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာကြပြီး တစ်နေရာတွင် ခင်စိုးမောင်၏ သူငယ်ချင်းတစ်စုနှင့် တွေ့ပါသည်။

ခင်စိုးမောင် ချိန်းဆိုထားသည့် အတိုင်း သူငယ်ချင်းများနှင့် ကျွန်တော်တို့ မြောက်ပန်းလှန် ကစားကြ၏။

အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားသည်။

ကစားရာတွင် ကျွန်တော်သည် ပြားခြောက်ဆယ်ခန့် နိုင်နေလေသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်တို့နားသို့ အောင်အောင်ရောက်လာသည်။

"ဟေ့ ဂျိုး၊ မင်းကို ဦးလေးက မေးနေတယ်၊ စာကူးတာ ကြာလှချည်လားတဲ့၊ မမမြကိုလဲ ဘာလို့ လွှတ်လိုက်တာလဲလို့ ဆူနေတယ်၊ ငါ ခင်စိုးမောင်တို့အိမ် ဝင်မေးတော့ ဒီဘက် တက်သွားတယ်ဆိုလို့"

ကျွန်တော်သည် အေးအေးဆေးဆေးပင် အောင်အောင်နှင့် ပြန်လိုက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် ပိုက်ဆံ တစ်ကျပ်နှင့် ဆယ်ပြား ပါလာလေသည်။

ကျွန်တော် ပျော်နေသည်။

"ဟေ့ အောင်အောင် မင်း မုန့်စားမလားကွ၊ ငါ ဝယ်ကျွေးမယ်"

"မစားပါဘူးကွာ"

"စားပါကွ၊ ငါ မြောက်ပိုင်းလှန်လို့ နိုင်ထားတာ"

"ဟင့်အင်း၊ မစားချင်ဘူး"

အောင်အောင်ကို ကျွန်တော် သိမ်းသွင်းလို့မရပါ။ အောင်အောင်သည် သူ့မိခင် ဆုံးသွားပြီး ဦးလေးအိမ်တွင်နေရ၍ အလိုလို အားငယ်နေသလားတော့ မသိပေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကောင်က စာတော်တယ်ဆိုပြီး အဖေက အရေးပေးလို့ ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ကောင်" ဟုသာ ထင်လေသည်။

အိမ်ရောက်တော့ အဖေက မျက်နှာထားနှင့် စောင့်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ခါမျှ သူငယ်ချင်းများနှင့် ထွက်၍ လည်ပတ်ဖူးခြင်းမရှိပါ။ ယခု ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်တွင် အပြစ်မရှိဟု ထင်ပါသည်။

"ဂျိုး မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ"

"ခင်စိုးမောင်တို့ အိမ်မှာပါ"

"ဘာသွားလုပ်တာလဲ"

ကျွန်တော် ခဏမျှငြိမ်နေမိသည်။ အောင်အောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အောင်အောင်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ မျက်လွှာ ချထားလေသည်။

"စာသွားကူးတာ"

ကျွန်တော်က လိမ်လိုက်ပါသည်။

"အောင်အောင် ဟုတ်သလား၊ သူ စာကူးနေတယ်ဆိုတာ"

အဖေက အောင်အောင်ကို ငေါက်၍ မေးလိုက်ပါသည်။ အောင်အောင်သည် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပါသည်။ ပြီးတော့ အဖေ့ကို လှမ်းကြည့်ပါသည်။ အောင်အောင်သည် လိမ်ပြောရမှာလည်း ကြောက်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကြောက်ဟန်တူပါ၏။

"ပြောလေ အောင်အောင်၊ မင်းသွားတော့ သူ ဘာလုပ်နေသလဲ"

အောင်အောင်သည် အဖေမျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့၍ ဖြေလိုက်ပါသည်။

"ကမ်းနားမှာ မြောက်ပန်းလှန်နေတယ်"

"ကြည့်စမ်း၊ မင်း ညာတယ်"

အဖေက ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ကို ဆွဲကြည့်ရာ ပိုက်ဆံအကြွေများ ထွက်ကျလာလေသည်။

"မင်း တော်တော် လည်တဲ့ကောင်၊ ခုကတည်းက ငါ့ကို လှိမ့်နေပြီ၊ နောက်လိမ်ပြောဦးမလား ကဲ"

အဖေသည် ကျွန်တော့်ကိုဆွဲ၍ ကြက်မွေးဖြင့် ရိုက်ပါလေတော့၏။ ကျွန်တော်သည် တစ်ခါမျှ အရိုက်မခံဘူး၍ အသားနာမည်ကို အလွန်ပင် ကြောက်လေသည်။ ကျွန်တော် သံကုန်ဟစ်၍ အော်သဖြင့် အမေ မီးဖိုချောင်မှ ပြေးထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆွဲလေသည်။

"မင်း ကောင်းကောင်း သတိထားနေ"

အမေသည် ကျွန်တော့်ကို ချောမော့၍ ခေါ်သွားပါသည်။

"ဘာလို့လိမ်ပြောရသလဲ သားရယ်၊ ပြီးတော့ မြောက်ပန်းလှန်တယ် ဆို

တာ မကောင်းဘူးကွဲ့၊ လောင်းကစားဆိုတာ မကောင်းဘူး၊ နောက်မလုပ်နဲ့ သိလား။"

ကျွန်တော်ကား နှစ်ချက်သုံးချက် အရိုက်ခံရသည်ကို အနာကြီးနာလျက် အောင်အောင်ကိုလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းကပြန်လာလျှင် ဘယ်ကိုမျှ မဝင်ရသည့်အတွက် အိမ်ရောက်မှပင် ကစားရလေသည်။ အောင်အောင်ကတော့ အိမ်ပြန်ရောက် လျှင် အဖေက ခိုင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မခိုင်းသည်ဖြစ်စေ အိမ်အလုပ်ကို ကူလုပ် လေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အစ်မ မတူးကို ဝင်၍ ကူညီသည်။

မတူးနှင့်အောင်အောင် ရောက်လာသည့်အတွက် အမေနှင့်မမမြအဖို့ အလုပ်များစွာ သက်သာသွားလေသည်။ မမမြသည် စာကို ကောင်းစွာ ကျက်မှတ်နိုင်သဖြင့် ယခင်ကလိုပင် အတန်းထဲတွင် ပထမစွဲပြန်သည်။

ကျွန်တော့်မှာတော့ စာက ဖျင်းသည်မို့ စာမေးပွဲ အောင်အောင်ပင် မနည်း ကြီး ကြိုးစားနေရသည်။ ပြီး ကျွန်တော်က အကစားမက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဝေးဝေးလံလံ မသွားရသဖြင့် အိမ်နီးနားချင်းမှ ကလေး များနှင့်ပင် ကစားရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဘေးမှ ဝေလင်းတို့ ဇော် ဇော်အောင်တို့ ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ကစားဘက်။ ထိုသို့ ကစားရာတွင် လည်း ကျွန်တော်တို့သည် မကြာခဏ ငြင်းကြ၊ ခုံကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြရသည်။ ကျွန်တော်ကား ကစားရာတွင် ကျွန်တော်သာ နိုင်ချင်သည်။ မနိုင်လျှင် လည်း ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် အနိုင်ယူသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားကြသည်။ ကျွန်တော်သည် နီးရာတုတ်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ လက်ဖြင့်ဖြစ်စေ ထိုးနှက်ပြီး အိမ်ကို မြန်မြန် ပြန်ပြေးလေသည်။ ထိုအခါ အရိုက်အနှက်ခံရ သော ကလေးများက အဖေကို လာတိုင်ကြသည်။

"ဂျိုး ကျွန်တော်တို့ ဂေါ်လီတွေယူပြေးတယ်"

"ဂျိုး ကျွန်တော်တို့ကို တုတ်နဲ့ပစ်ပြေးတယ်"

ဂျိုး ကျွန်တော့် မော်တော်ကားလေးကို ခဲနဲ့ထုသွားတယ်"

ထိုသို့ လာရောက် တိုင်တန်းကြသောအခါ အဖေသည် "အေးအေး" ဟု သော်လည်းကောင်း၊ "အင်း အင်း" ဟုသော်လည်းကောင်း သာမန်မျှသာ တုံ့ပြန်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုမူ တစ်ခါမျှ ဆူခြင်း ရိုက်ခြင်းမရှိပေ။ အမေကမြင် သည့်အခါ အခြားကလေးများ ကျေနပ်အောင် ကျွန်တော့်ကို ဆူပူမာန်မဲ ပြသည်။ အဖေကား တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

"ရှင်ဟာလေ သားသမီးလဲ မဆုံးမတတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကလေးက သူများ ကလေးကို မတရား လုပ်လာရင် ရိုက်သင့်တာရိုက်၊ ဆူသင့်တာ ဆူရတယ် ရှင်"

"ငါမှ မအားဘဲ"

အဖေက ထိုမျှသာ ပြောသည်။

အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို လိမ်ညှာပြောရမလားဟု တစ်ခါ ရိုက်ဖူး သော်လည်း အခြားကိစ္စများတွင်တော့ တစ်ခါမျှ မရိုက်ပါ။ အထူးသဖြင့် အခြားသူများထက် ကျွန်တော့်ကိုသာ ဦးစားပေးဆဲပင် ရှိသေး၏။ ကျွန်တော်မှ ကျွန်တော်။ ကျွန်တော်ကလည်း အဖေတစ်ယောက်လုံး ကျွန် တော့်နားတွင် ရှိမှန်းသိ၍ အခြားကလေးများအပေါ် ဗိုလ်ကျချင်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဝေလင်းတို့ ဇော်ဇော်အောင်တို့နှင့် ကစား ရင်း ထုံးစံအတိုင်း ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝေလင်းကို ခြေနှင့် ကန်ပြီး ဇော်ဇော်အောင်၏ ခေါင်းကို ခဲနှင့်ထုကာ အိမ်သို့တန်း၍ ပြေးပါ လေသည်။ ဝေလင်း၏ မိဘများသည် သာမန် လက်လုပ်လက်စား များသာ

ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အဖေနှင့်လည်း မကင်းရာမကင်းကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော့်ကို မပြောသာ။ ပြောလျှင်လည်း အကြောင်းမထူးသဖြင့် လက်ပိုက် ကြည့်နေရပါသည်။ ဇော်ဇော်အောင်တို့ မိဘများက အဖေတို့နှင့် စီးပွားပြိုင်ဘက်။ သူ့အမေက အလွန်စွာသည်။

ဇော်ဇော်အောင်က ငိုယိုတိုင်တန်းသဖြင့် သူ့အမေသည် ဇော်ဇော်အောင်ကို လက်ဆွဲကာ ချက်ချင်းလိုက်လာပါသည်။

"ဒီမှာကြည့်ပါဦး ကိုစိန်မောင်၊ ရှင့်သားလုပ်လိုက်တာ ခေါင်းကို ဖူးရောင်သွားတာပဲ၊ သွေးမထွက်တာ ကံကောင်း"

အဖေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်အေးအေးပင်။

"ဟုတ်လား၊ ဒီကောင် တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်"

အဖေက ထိုမျှသာ ပြော၏။

ထိုအခါ ဇော်ဇော်အောင်၏ အမေသည် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ခါးထောက်၍ ရန်တွေ့ပါတော့သည်။

"ဘယ်လိုလဲ ကိုစိန်မောင်ရဲ့ ကိုယ့်သားသမီးကို နည်းနည်းပါးပါး ဆုံးမဦးမှပေါ့၊ ပြီးတော့ ရှင့်သားက ရိုင်းလဲ ရိုင်းစိုင်းသေး၊ သူများကိုလဲ အနိုင်ကျင့်သေးရဲ့၊ ဘယ်လို မျိုးရိုးဇာတိမှန်းမသိ၊ ဒီလောက်ရိုင်းတာ မတွေ့ဖူးဘူး"

အဖေ့ မျက်နှာသည် ရဲရဲနီသွားပါသည်။

"ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ"

"ဘာစကားပြောရမှာလဲရှင့်၊ မှန်တာပြောတာပေါ့၊ တကစဲ ဒီလောက်တောင် သူများ သားသမီးကို အနိုင်ကျင့်နေတာ တစ်ခါမှ ဆုံးမတယ်လို့မရှိဘူး၊ ပေါက်လွှတ်ပဲစား၊ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်တွေ မွေးထားပြီး"

အမေသည် ဆူဆူညံညံအသံကြား၍ ထွက်လာပါသည်။ ဇော်ဇော်အောင်

တို့ အမေ ပြောသံကို ကြားသောအခါ အမေလည်း ဒေါသထွက်သွား ပါသည်။

"ရှင်စကားပြောတာ ရိုးရိုးပြောပါရှင်၊ ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ်ဆုံးမမှာပေါ့၊ မဆိုင်တာတွေ ပြောဖို့ မလိုပါဘူး"

အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သော အမေလည်း ခါးထောက်၍ ရန်တွေ နေပါပကော။ တစ်ဖက်ကလည်း ဇော်ဇော်အောင်ကို လက်ကဆွဲရင်း မ ကြားတကြား ရေရွတ်သွားပါသေးသည်။

ဇော်ဇော်အောင်တို့ အမေပြောသော စကားများကို ကျွန်တော် ဘာမျှ နား မလည်ပါ။ ညစ်တီးညစ်ပတ်တွေ ပြောကာ ရန်တွေ့သွားသည် ဟုသာ ထင် ပါသည်။

"ဂျိုး၊ မင်းနောက်တစ်ခါ အဲဒီကလေးတွေနဲ့ သွားမဆော့နဲ့၊ အိမ်မှာပဲ အောင်အောင်နဲ့ကစား"

အမေသည် ကျွန်တော့်ကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့နေ လေ၏။

"ရှင့်ကြောင့်၊ ရှင် ကလေးကို မဆုံးမတတ်လို့ သူများအပြောအဆို ခံရ တယ်"

အဖေလည်း မျက်နှာမကောင်းပါ။

ကျွန်တော်သည် လေးလေးနက်နက် မတွေးတတ်သော်လည်း ဇော်ဇော် အောင်တို့ အမေဆိုသည့် မိန်းမကြီးကိုသာ အကြီးအကျယ် အမုန်း ပွားနေမိ ပါတော့၏။
